

EMÍLIA MOLČÁNIOVÁ

ZA TIEŇ MÔŽE SLNKO

ISBN: 978-80-973610-1-3

Obálka: autor

Jazyková úprava: PaedDr. Kristína Gondová

EMÍLIA MOLČÁNIOVÁ
**ZA TIEŇ MÔŽE
SLNKO**

ZÁCHRANCA

Prvé problémy v mojom živote nastali, keď sa naši rozviedli. Otec už nedokázal tolerovať matkinu závislosť na alkohole, a preto sa od nás odsťahoval. Ako vysoký úradník na ministerstve zahraničných vecí dostal nový byt a žil si sám so svojou prácou. Často bol v zahraničí a zastihnúť ho doma bol niekedy naozaj problém.

Otec pravidelne prispieval na moje štúdium, ako bolo dohodnuté, ale pravda bola taká, že sa mi z toho za posledné mesiace neušiel ani cent. Mala som nezaplatený internát, na stravu som chodila iba zriedkakedy. Matka tvrdila, že žiadne peniaze pre mňa nemá a doslova ma vyhodila z domu. Prázdne fľaše hovorili jasnou rečou, na čo mňa alimenty. A naposledy som u nej našla zanedbaného staršieho muža, ktorý na mňa príliš milo nehľadel.

Zvažovala som, čo mám robiť. Mala som v zálohe brigádnickú prácu, ktorá by vyriešila moje finančné problémy, ale situácia sa náhle zmenila. Nepotrebovali ma. Vedela som, že ak nezaplátim internát, som v keli.

Bolo mi naozaj biedne. Chýbalo mi už iba niekoľko skúšok z druhého ročníka, ale vyzeralo to tak, že sa budem musieť zariadiť inak.

Napriek môjmu očakávaniu to dopadlo veľmi, veľmi zle. Sadla som si na lavičku a rozplakala som sa. Dva dni som brázdila mesto, nohy som mala už celé boľavé, ale akoby sa boli všetci proti mne spikli, nezohnala som si ani pomocné miesto umývačky riadu či upratovačky. A bola by som zobrala hocičo, hoci aj zametanie ulice.

Chcela som sa poradiť s otcom a poprosiť o pomoc. Ktosi mi poradil, že otec predsa môže posielat' alimenty priamo mne, doma som ho však hľadala márne, preto som zašla do jeho úradu. Tam mi povedali, že odcestoval služobne na dlhšiu dobu do zahraničia. Iba z akejsi rezignácie a snád' i recesie som mu vhodila do schránky lístok so slovami: „*HELP! Simonka*“. Bolo to naše tajné heslo ešte z detstva, najmä pri potulkách prírodou. Vtedy bol otec pre mňa všetkým, kamarátom, dôverníkom, vychovávateľom i spojencom. Odmalička ma to viac ťahalo k nemu ako k mame.

Nadišlo pre mňa kruté obdobie. Ako som predpokladala, vyhodili ma z internátu. Spočiatku som tajne nocovala u spolužiačok na izbe, ale keď nám na to prišli, takmer na to chudinky mojou vinou doplatili. Viac som im problémy spôsobovať nechcela a radšej som sa pobalila.

Matka mi jasne dala najavo, že si neželá so mnou zdieľať bytové priestory a na dôkaz toho vymenila vložku v zámke. Náš, predtým taký krásny trojizbový byt, doslova chátral. Bolo mi z toho nanič. Ak to s ňou však takto pôjde ďalej, neviem, ako skončí. Mala dlhy už aj na nájomnom...

Rozmýšľala som, na koho by som sa mohla obrátiť o pomoc, ale nik mi neprichádzal na um. To nie je možné, predsa musí existovať niekto, kto do mňa nekopne ako do psa! Teta Júlia, mamina sestra, áno, tá by ma určite pritúlila, mala ma rada a nikoho bližšieho nemala. Ešte donedávna to bola čiperná žena, ale po ťažkej mozgovej príhode musela odísť do domova sociálnych služieb. Vtedy som sa na mamu veľmi hnevávala, že sa nechcela o ňu postarať. Darovala jej podstatnú čiastku z predaja bytu, ale i tie stihla za krátky čas minúť.

Bola som otupená, znechutená, nechcelo sa mi žiť. Keby mi bol niekto pred časom povedal, že takto dopadnem, mala by som ho za blázna. Vlastne som predtým ani netušila, že sa dá tak jednoducho a rýchlo skončiť na najspodnejšom rebríčku. Mala som skvelú perspektívu, dobrú vysokú školu, ktorú som v pohode zvládala, život pred sebou. Otec mi sľuboval, že sa postará o to, aby som sa v živote dobre uplatnila, že mi hneď po ukončení školy so svojimi konexiami zoženie zodpovedajúce miesto.

„Taká šikovná osôbka sa nesmie zahrabať,“ hovorieval mi.

Otec bol človek čestný, dobrý a spravodlivý. A mal ma rád, ako len otec môže mať rád svoju jedinú dcéru.

Snažila som sa zachrániť situáciu aspoň čiastočne a štúdium som iba prerušila, aby som v prípade potreby mala možnosť návratu.

„Keď sa otec vráti, pokúsím sa situáciu nejako riešiť. Teraz však musím prežiť zimu a možno ani nebude taká tuhá, ako po iné roky. Áno, musím prežiť, doslova prežiť,“ uvažovala som.

Ale teploty klesali pod mínus pätnásť a v starom dome, skôr zrucanine, určenej na demoláciu, kde som s viacerými rovnako postihnutými bývala, bolo stále nemilosrdnejšie. Chodila som na polievku do charitného domu a počítala dni zimy.

„Zajtra bude lepšie,“ hovorila som si každé ráno a dúfala v zázrak. Ten sa však stať nechcel a keď nás vyhnali zo staveniska, presunuli sme sa do stanového mestečka. Tam prespávali bezprízorní, ktorým hrozila smrť zamrznutím. A január ešte iba začínal...

Stála som v rade na polievku, pomaly som sa posúvala k pultu a mlčky som hľadela do zeme. Plnú misku gulášu som si zanesla k stolu a začala jesť. Kôrka chrumkala a chlieb voňal čerstvosťou. Vtedy si ku mne prisadol mladý muž v bielom plášti, ktorého som videla pri pulte s kotlami. Chvíľu sedel ticho, skúmavo na mňa hľadel, akoby zbieral odvahu, či ma má osloviť a napokon povedal:

„Slečna, prespávate sama? Nemáte kamarátku, ani nikoho iného?“ spýtal sa a popozeral sa okolo. Mlčky som pokrútila hlavou.

„Čo by ste povedali na to, keby som vám navrhol bývať u mňa?“ A opäť sa poobzeral okolo.

Dlho bolo ticho a mala som pocit, akoby bol muž oľutoval, či dodatočne hodnotil, že niečo také vôbec vyslovil. Neodpovedala som, nechala som, nech je rozhovor v jeho réžii. Priznám sa, jeho otázka vo mne nevyvolala žiadne emócie, sama som sa čudovala, prečo nereagujem s nadšením, ako by si to situácia žiadala. K svojmu osudu som začínala byť pomaly apatická možno aj preto, že sa mi jeho návrh spočiatku zdal ako krutý žart, veď kto by už len chcel mať v dome zanedbanú, špinavú darmožráčku. A potom, viem, ako to v živote chodí, niečo za niečo...

„Myslím to vážne, porozmýšľajte o tom a zajtra mi odpoviete,“ povedal, zodvihol sa a ešte sa raz otočil, kým zmizol za plachtou.

Ešte v ten deň som ponuku prijala. Popoludní sme mlčky kráčali k staršiemu rodinnému domu s ozdobnými kovovými mrežami na oknách.

„Som Patrik,“ povedal mladý muž a podal mi ruku.

„A ja Simona,“ odpovedala som.

„Vaša izba,“ povedal krátko a ukázal do miestnosti. Bola zariadená účelne, bez zbytočného prepychu, nachádzali sa v nej dve postele, skriňa, stolík, vlastne všetko, čo bolo treba.

„Čo za to?“ spýtala som sa, zatiaľ ešte neskladajúc skromnú tašku na zem.

„Nič, aspoň dočasne, a keď budete na tom lepšie, dohodneme sa.“

To znelo rozumne, len aby to tak bolo, pomyslela som si. Ešte stále som si po doterajších skúsenostiach nechcela pripustiť, že by sa nado mnou zmiloval niekto len z čistej dobrosrdečnosti.

„Však,“ premýšľala som, „ak by sa mi z nejakého dôvodu situácia vymkla z rúk, môžem kedykoľvek odísť.“ A nahlas som dodala:

„Vynasnažím sa, aby som vám bola užitočná.“

„Dobre, zložte sa,“ povedal, zavrel dvere a ja som osamela.

Ležala som horeznačky na váľande a hľadela do stropu, ktorý bol vykladaný drevenými mahagónovými kazetami. Vychutnávala som pocit čistoty zo sprchy, po ktorej som dlhý čas túžila. Čo ďalej? Čo sa odo mňa očakáva? Nuž, neskôr si nájdem prácu a postavím sa na vlastné nohy... áno, to je to jediné správne riešenie.

Vtedy mnou prekypovala vďačnosť osudu za nečakanú šancu, veď koľkí by dali za teplo domova všetko na svete a mne to spadlo ako dar z neba od neznámeho mladíka. Začala som si to vážiť.

Už nikdy sa nesmie opakovať, aby som nemohla zaspať od skrehnutých údov, bez energie, bez jedla, na vyhodenom smradľavom matraci, ktorý som zdedila po predávkovanom feťákovi. Iba ten, kto to prežil vie, ako ťažko sa zháňa kúsok poživne a hľadá trochu tepla, hoci aj v kanáli. Bola to trpká skúsenosť, ktorú som viac zažiť nechcela.

Rozhovor, ktorý prebehol nasledujúci deň pri raňajkách, ma trochu zneistil. Spočiatku som však bola natoľko vďačná za možnosť bývania, že som sa snažila tieň neistoty podvedome zahnať.

„Môžete robiť čo chcete, variť, prať, pozerať televízor, premiestňovať nábytok a iné nezmysly, ktoré zvyknú robiť ženy, alebo hoci aj dookola umývať okná, ale neželám si, aby ste chodili von.“

„Prečo?“

„Jednoducho si to neželám a hotovo. Ozaj, brali ste vonku drogy?“

„Nie, nemám o to záujem a aj keby som bola chcela, nemala som na ne a kradnúť nemám vo zvyku.“

„To je dobre, máme o jednu starosť menej...“

„Akú starosť? O čom to hovoríte?“

„Chcem tým povedať, že v tomto dome drogy nestrpím a ak by ste boli nebudaj závislá, museli by ste abstinovať. Ale nevyzerali ste na to hneď na prvý pohľad a práve preto som vám nocľah ponúkol.“

„To nemôžem ísť ani nakupovať? Čo som vo väzení?“

„Nebudte smiešna. Nakupovať a za čo? A mimochodom, všetko, čo budete potrebovať k vareniu a všeobecne na vašu osobnú potrebu, mi vždy napíšete a ja vám to zoženiem.“

„To je obmedzovanie osobnej slobody...“

„Nepoznám vaše väzby na bývalú komunitu a robím to práve z dôvodov, aby som sa ubezpečil, že nejdete v drogách, prípadne aby som zabránil kontaktom s vašou minulosťou. To je to jediné, čo od vás za pobyt vyžadujem. A mám na vás ešte jednu požiadavku. Budete sa stravovať zdravo, jesť veľa ovocia a zeleniny, budete jesť vitamíny. V suteréne je malá telocvičňa, želal by som si, aby ste v nej strávili denne aspoň hodinu.“

Zvláštne požiadavky. Zvláštne? Ani nie, veď či zdravý životný štýl je niečo nezvyčajné? Študuje medicínu a možno to chápe práve z tohto pohľadu. Pravdaže, jeho žiadosti určite a rada vyhoviem.

Bola som sama, Patrik šiel do charitného domu vypomáhať, a tak som sa rozhodla, že okuknem okolie, vyjdem iba na dvor a nadýcham sa čerstvého vzduchu. Aké však bolo moje prekvapenie, keď som zistila, že vchod je zamknutý. Priznám sa, šokovalo ma to. Tá požiadavka o zdržiavaní sa doma, mi trochu pritiahnutá za vlasy pripadala, ale že to zájde až takto ďaleko, na to som nepomyslela.

„Patrik, neviem, čo tým sledujete, ale nepáči sa mi, že nesmiem vystrčiť von ani nos. Žiada sa mi čerstvý vzduch.“

„Vyjdite na balkón a dýchajte.“

„Mám aj inú voľbu?“

„Pravdepodobne nie, je tu už iba možnosť odchodu. Takže, je to na vás.“

„To je vydieranie...“

Povedala som si, že kým sú mrazy, strpím to tu, ale potom...

„Patrik,“ povedala som mu na druhý deň, „napadlo mi, ak mi neveríte, že nedrogujem, pôjdem s vami do charitného domu, budem vám pomáhať, tam ma budete mať na očiach. Chcem byť užitočná, ale hlavne medzi ľuďmi.“

„Nie.“

Bolo to také jednoznačné, že mi v tom momente žiadny protiargument nenapadol.

Nevedela som, čo si mám o tom všetkom myslieť. Na jednej strane by som aj rozumela obavám, veď nevedel, čo od neznámej dievčiny môže očakávať. Možno aj preto mi nedal peniaze na nákup a robí ich sám. A že ma zamkýna? Asi si myslí, že by som mu mohla niečo ukradnúť, či spreneveriť a potom s tým ujsť. Na jednej strane mi veril, keď ma doviedol do domu a na druhej... Panebože, čo keď je nejaký deviant, úchylák? Dúfam, že nie.

Denne sedel pri knihách a učil sa. Mal ešte rok a pol štúdia medicíny pred sebou a ako sa zdalo, bral to vážne. A mne, ak som chcela prežiť, iné neostávalo, iba súhlasiť s jeho podmienkami a prijať jeho scenár a spôsob myslenia.

Do jednotvárneho života prišla zmena. Jedno popoludnie Patrik priviedol do domu špinavú dievčinu, ktorú predstavil ako Violu.

„Bude tu bývať s nami, lebo nemá kde,“ lakonicky odôvodnil jej prítomnosť.

Keď sa umyla, nalíčila, vyzerala super, skoro ako modelka, čo by som spočiatku vôbec o nej nebola povedala.

Kým bola dievčina v sprche, zaklopal na dvere mojej izby a vopchal dnu hlavu:

„Simona, oboznámte Violu s našimi dohodnutými podmienkami spolunažívania a povedzte jej, nech sa uloží vedľa,“ povedal a zavrel za sebou dvere.

Trochu mi odľahlo, lebo teraz to už vyzeralo tak, že on je fakt dobráčisko, ktorému sa ulútilo nešťastných dievčat a poskytol im podnájom. Niečo z neistoty zo mňa spadlo a do ďalších dní som sa pozerala veselšie. A aj nám bolo veselšie, Viola bola fajn baba, Patrik na ňu naďabil pri takej istej situácii ako tomu

bolo u mňa. Možnosť teplého bývania iba privítala. Vedela veľmi dobre variť, pôvodne bola vyučená kuchárka. To bolo predtým, ako sa ocitla medzi zberbou, ako niekedy zvykol Patrik nazývať bezdomovcov. Mimochodom, na to, ako sa angažoval v charite, veľmi úctivo sa o ľuďoch v núdzi nevyjadroval.

Ak som si myslela, že zberateľská vášeň pána domáceho skončila, mýlila som sa. O niekoľko dní do domu pribudla Eliška, česká študentka, ktorá akosi netrafila domov a jej obľúbenou frázou bolo: „raději být volná jako pták“. Za to, že sa znížila k takému spôsobu života, si mohla sama, rodičia si mysleli, že študuje a ona zatiaľ skúšala žiť „slobodným životom“. Naraz sa len stalo, že pre ňu nebolo cesty späť a nenašla odvahu vrátiť sa ako stratená dcéra domov. Ani jej veľmi nevadilo, že sa z voľného vtáka stal väzeň ulice a vyhnanec. Naozaj som to nechápala, ako niekto môže takto hazardovať a dobrovoľne privítať túto alternatívu existencie. Eliška o tom posmešne hovorila ako o športe. Keď som si však predstavila, koľko utrpenia a neistoty som musela v mrazoch prežiť ja, iba som nad jej logikou pokrútila hlavou.

„Dámy, odo dneška je vyhlásená akcia Kvapka krvi. Ja sám som už niekoľko rokov darcom, nechceli by ste ísť zajtra so mnou na hematologické vyšetrenie?“ spýtal sa nás Patrik pri raňajkách.

Vedeli sme, že otázka bola otázkou iba naoko, bolo to konštatovanie, ktoré nám malo avizovať náš prvý výjazd z domu.

A tak na druhý deň tri blondínky na čele s Patrikom svorne kráčali k zdravotnému stredisku. Predtým nás ohlásil u šéfa hematológie, podali si ruky ako starí známi a potom sa tí dvaja dlho o čomsi rozprávali. Bolo vidieť, že pozná tunajšie pomery, cítil sa tam ako doma. Vyšetrenie dopadlo dobre, všetky tri sme boli spôsobilé na darcovstvo a Viola mala dokonca vzácnu krvnú skupinu, nulku negatív. Po akcii sa domáci pán plesol po vrecku a pozval nás do cukrárne, z očí nás však po celú dobu nespustil.

O päť dní nato sme zistili, že Viola zmizla. Spočiatku som si myslela, že zaspala, išla som ju volať na raňajky a jej posteľ bola prázdna.

„Čo sa stalo?“ spýtala som sa pri stole, ukazujúc rukou na jej miesto. Čakala som, že mi niekto povie, že sa zdržala v kúpeľni, možno v posilňovni...

„Odišla,“ odpovedal Patrik jednoducho.

„Kam?“ Ešte stále som to nepochopila.

„Preč, povedala iba toľko, že odchádza,“ hlesol medzi jedlom a ďalej si pokojne natieral chlieb džemom.

„To akože, fakt?“

„To akože fakt.“

„Počkejte, Patrik, nežartujte, predsa by nešla dobrovoľne do mrazov a nepohody...“

„Nebudeme tu o tom diskutovať, sama sa tak rozhodla,“ a potom dodal: „asi si našla lepšie možnosti.“

Náhle obrátil list a povedal:

„Dievčatá, dnes povysávajú dom.“ Keď dožul, vstal a na znak toho, že ozaj žiadne ďalšie diskusie neprípúšťá, odišiel.

Celý deň mi Viola neschádzala z mysle. Čo jej už načisto zašibalo, že sa takto rozhodla? A kedy vlastne odišla? Večer bola ešte s nami a ráno jej nebolo. Prečo sa neprišla rozlúčiť? Iba ak by jej odchod bol vynútený. Vyhnal ju? A prečo tak odrazu? Nuž, ak to bolo takto, tak je chůďa.

Doobeda sme vysávali, navarili obed a neskôr popoludní sme si šli zacvičiť. To bol svetlý bod v našej jednotvárnosti, zdokonaľovalo nás to v kondícii a tréningom sme si udržiavali sviežu myseľ. Ešte aj počas cvičenia mi neschádzala Viola z hlavy.

V jednom momente mi padol zrak na kovovú skriňu, kde mal Patrik rôzne náradie a nástroje, skrutkovačom počnúc a vŕtačkou a flexkou končiac. Bola zamknutá, ale dolu, pod krídlom dverí, trčal kus látky. Keď som sa lepšie prizrela, zistila som, že je to trak z batoha fialovej farby. Potiahla som za pás, podarilo sa mi ho vysunúť na desať centimetrov. Za iných okolností by ma to nezaujímalo, ale batoh zvláštnej a na ruksak tak netypickej farby mala práve Viola. Presne si pamätám, keď som na Patrikov príkaz jej malú batožinu niesla do susednej izby. A začala ma prenasledovať otázka, ak teda odišla, prečo si ho nezobrala so sebou?

„Nepanikár,“ povedala som si, „takých batohov môže byť hoci aj tisíc.“

Nedala som na sebe nič poznať a snažila som sa tváriť nenútené, ale zaumienila som si, že sa musím, už len kvôli vnútornému pokoju, dostať do skrine. Vystriehla som deň, keď Patrik odišiel do školy, vtedy som mala istotu, že sa tam zdrží prinajmenšom do poludnia. Eliška v kuchyni robila palacinky, to tiež bola šťastná náhoda, lebo vtedy sa jej nedalo od sporáka odísť. Aspoň zatiaľ, kým som nemala v ničom istotu, som ju nechcela do mojich úvah zaťahovať a zbytočne znepokojovať. V pivnici som našla páčidlo a skriňu som otvorila násilím. Nebol tam iba Violin ruksak. Bolo tam... nepočítala som ich, nemala som na to čas, ale aspoň osem všakovakých typov tašiek a dve väčšie igelitky. Batožiny rôznych veľkostí a farieb, ešte naplnených osobnými vecami. V tom, že batoh patril Virole, som sa utvrdila ihneď, boli v ňom jej veci a šminky, ktoré používala a čo ma najviac prekvapilo, aj doklady. Keby sa pri odchode vzdala niečoho zo svojho oblečenia, to by som ešte dokázala stráviť, ale doklady... Zamrazilo ma. Niečo tu nebolo v poriadku. Skriňu som privrela, vyzerala na prvý pohľad ako nedotknutá, dúfala som, že určitý čas potrvá, kým príde Patrik na to, že niekto objavil jej tajomstvo.

Stála som na balkóne a pozorovala okolie. Dom bol umiestnený v lesoparku a na susedné budovy vidieť nebolo. Sem-tam po neďalekej cestičke prebehol bežec, prešiel bicyklista, alebo psičkáč so svojím miláčikom.

Teploty sa pohybovali okolo nuly, vo vzduchu už bolo cítiť predjarie, ale noci bývali ešte dosť chladné.

Niečo mi ale vravelo, že by som mala odtiaľ čo najskôr odísť. Ale ako? Jediná možnosť je ujsť balkónom. Áno, zozením si nejaké lano a v prípade potreby zleziem po ňom. A hneď som sa vybrala do pivnice na prieskum. Našla som iba ťažné lano, aké používajú vodiči na odťahovanie áut.

„No, ak to unesie vozidlo, pod päťdesiatimi kilami by sa pretrhnúť nemalo,“ uvažovala som a tajne som si ho odniesla do svojej izby.

„Ktovie, či Eliška vie šplhať, zatiaľ ešte nič netuší, ale nemôžem ju tu nechať,“ rozmýšľala som.

Navonok som sa i naďalej správala nenútené, veselo, ale vo vnútri som stále premýšľala o Patrikovi.

„Prečo nám klamal? Čo všetko za tým je? Čo ak Violu núti k prostitúcii? Ona nebola ľahkých mravov, ocitla sa síce vonku, ale bola tam iba krátko, ulica ju ešte nestačila pokaziť. Obchod s bielym mäsom? Možno, že zbytočne dramtizujem a konšpirujem hrôzostrašné scenáre, čo ak sa naozaj s Patrikom iba nepohodla a odišla?“ Dookola ma prenasledovali podobné otázky.

Na ďalší deň mal Patrik skúšku. Definitívne som sa rozhodla, že odídem. Pôjdem hoci aj k mame, ale tu nezostanem už ani deň. Tu to niečím nekalým zapácha. Zobrala som lano a šla do Eliškinej izby.

„Zober si všetky veci a poď za mnou,“ povedala som jej.

„Co se děje?“ spýtala sa.

„Cestou ti všetko vysvetlím, hrozí nám nebezpečenstvo, nemáme veľa času. Vieš šplhať?“

„Snad to dovedu, je to veľiká vejška?“

„Dolu z balkóna, najviac päť metrov,“ povedala som a šli sme na poschodie.

Tak a došli sme. Balkón bol zamknutý. Prečo? Nikdy v ňom nebol ani len kľúč, to bolo jediné miesto, kam nám dovolil Patrik ísť na vzduch. A teraz... Všetko som Eliške povedala, o mojich podozreniach. Uznala, že to má opodstatnenie. Čo však teraz? „Počúvaj, Eliška, navonok budeme ticho, akoby sme o ničom nevedeli a niečo vymyslíme.“

Zasa som vyčkala, kým Patrik odíde z domu a zišla som do pivnice. Cez malé okienka úniku nebolo. Ako som tak pozerala von, v zornom poli sa mi ocitol asi dvanásťročný chlapec so psom, párkrát som si ho všimla, chodieval popred náš dom častejšie, dokonca ho tam aj cvičil. Keď som videla, čo všetko pes dokáže, dostala som spásonosný nápad: Ak nemôžem ísť von ja, musím poprosiť o pomoc jeho.

Samozrejme, ako všade, aj na pivničných oknách boli mreže. Okná tvorili štyri malé okienka o rozmeroch pätnásť krát pätnásť centimetrov. Prešla som do posilňovne a pohrabala som sa v skrini. Mám ho! Diamantom som vyrezala jednu zo sklenených tabličiek tak, aby sa dala priložiť naspäť. A potom som čakala. Keď sa chlapec vracal, zavolala som na neho. Najprv nevedel, odkiaľ hlas prichádza, ale pes ma zbadal hneď a ozval sa zúrivým štekotom.

„Chlapček, poď bližšie!“

Podišiel k plotu, pes sa prednými nohami oprel o betónový múrik a neprestajne brechal ako o dušu.

„Ticho, Bruno!“ okríkol ho majiteľ.

Pes stíchol, ale bol v strehu.

„Áno, teta,“ ozval sa.

„Chlapček, na nič sa nepýtaj, ale prosím ťa, príď sem zajtra presne o desiatej. Môžeš? Musíš nám pomôcť. Urobíš to pre nás?“

„Neviem síce, o čo ide, ale dobre, prídem. Mám prísť aj s ním?“ ukázal na psa. Prikývla som.

„Si zlatý, budeme ťa čakať. Ešte niečo, ak by som nebola v okne, nepútaj na seba pozornosť a choď ďalej, dobre? Príď potom na ďalší deň.“

„Dobre. Dovi! Poď, Bruno!“ Chlapec sa rozbehol ďalej po cestičke.

Pripravila som si lístok pre ocka, prosila som ho o pomoc, teraz už konkrétnu, ale nevedela som adresu, na ktorej sme boli. Napadlo mi, že by som sa mohla spýtať na to chlapca, možno by to vedel a dodatočne to doplním.

Na ďalší deň bol Patrik doma a ja som uvidela chlapca idúceho po chodníku z kuchynského okna. Hypnotizovala som ho a modlila som sa, aby šiel ďalej. Stalo sa a ja som si s úľavou vydýchla.

„Ak by sa niečo so mnou stalo, vedz, že neodchádzam dobrovoľne, ako tvrdil Patrik o Viole, budú to len reči a radím ti, zariad' sa potom podľa toho,“ povedala som Eliške. „A ak by si sa odtiaľto dostala, zájdi za ockom a daj mu tento list. Adresu máš dnu,“ povedala som večer Eliške.

„Dobře. Ja list pro tebe nemám, ale s mým odchodem to taky budou kecy.“

Ráno som s hrôzou zistila, že Eliška je preč.

„A je to tu, ide do tuhého, teraz som na rade ja,“ pomyslela som si, ale s veľkým sebazaprením som sa tvárila normálne.

„Kde je kamoška?“ spýtala som sa akoby mimochodom. Bože, ale mi to dalo zabrať, aby som ho nechytla za vlasy a všetko z neho nevymlátla. Triasli sa mi ruky, čo sa mi iba ťažko darilo zakryť.

„V noci jej prišlo zle, odviezla ju sanitka. Akási viróza, či niečo také, hneď si ju tam aj nechali.“

„Pôjdeme ju pozrieť?“ spýtala som sa a snažila som sa na neho dokonca usmiať.

„Dnes nemôžem, mám prax, budem na klinike až do večera.“ Nervy som mala našponované na prasknutie, táto hra na mačku a myš bola nad moje sily a predsa som sa odhodlala urobiť niečo, o čom som si myslela, že by mohlo oddialiť môj ortieľ.

„Patrik, som vám nesmierne vďačná za všetko, čo ste pre mňa a vlastne, pre nás tri, urobili. Ste úžasný, šľachetný človek, myslím, že by to hocikto nedokázal. Ak budem schopná, všetko vám raz vrátim. Verte, mám na to možnosti.“

Zatváril sa rozpačito, zdalo sa mi, že sklopil oči a že nad niečím rozmýšľa. Alebo sa mi to iba zdalo? Pane Bože, je to môj posledný pokus o záchranu, zmiluj sa!

Sadla som si mu na kolená, zahľadela som sa mu zamilovane do očí a moje ústa sa pomaly približovali k jeho. Hurá! Zabralo to! Vášnivo sme sa pobožkali, ale potom som to pomaličky, nenápadne stopla a vykĺzla z jeho náruče.

„No, musím ísť,“ povedal a zatváril sa, ako keby bol on dirigentom toho všetkého.

„Ahoj,“ povedal a prstami zakmital na pozdrav, ako keď sa lúčiime s blízkym stvorením.

„Ahoj a ponáhľaj sa domov, pripravím dobrú večeru.“

Uff! Ak som ho svojím vystúpením presvedčila, že neviem o ničom, že je podľa môjho názoru všetko OK, a teda, že mu z mojej strany nehrozí žiadne nebezpečenstvo, možno by som mala ešte šancu nejaký čas prežiť, aspoň dotiaľ, kým niečo nepodniknem.

Patrik nestačil vytiahnuť nohy z domu a zavrieť za sebou dvere, za ohybom sa objavil chlapec so psom. Zbehla som do pivnice k okienku a vybrala z rámu sklo.

„Ahoj!“ zavolala som na chlapca.

„Dobrý, teta, tak čo vám treba?“

„Som Simona. Ako ťa mám volať?“

„Jožko Petrík,“ predstavil sa.

„Tak Jožko, či Petrík?“ pokúsila som sa o žart, viac-menej z nervozity. „Nevieš, ako sa volá táto ulica? A pozri sa na číslo domu.“

„Toto by mala byť Záhradná, je pokračovaním našej a číslo... moment... tridsaťjeden.“

„Dobre.“ Napísala som to do listu a zrolovala ho. „Pusti psa na najdlhšie a nech prejde pomedzi tyčky plotu až k oknu. Výborne.“ Vložila som šúľok listu do ohnivka na obojku a chlapec zavolať psa naspäť.

„Čo s tým teraz?“ spýtal sa Jožko.

„Prosím ťa, zanes to na priloženú adresu a pokús sa to doručiť osobne, ak by to nešlo, hod' list do schránky. Povedz o mne aj svojmu otcovi.“

„Nemám otca.“

„Tak mame...“

Chlapec list odovzdať už nestihol.

Ale Patrik sa sľubovanej večere pri sviečkach tiež nedočkal. Už o piatej popoludní sedel vo vyšetrovacej väzbe na polícii. Nestačil prísť domov a v záhrade na neho čakali policajti. Celý klan obchodu s bielym mäsom padol ako domino a bolo neuveriteľné, aké mal obludné rozmery. Boli v ňom zapletené hádam všetky profesie; lekármi, falšovateľmi dokladov počnúc a končiac policajtmi a prevádzачmi.

Všetko dostalo až nečakane pozitívny zvrät aj zásluhou mladej sestričky Magdalénky, ktorej to myslelo a nešlo jej do hlavy, prečo dáva mladý medik pravidelne robiť dievčatám HLA-antigény, ktoré sa vyšetrujú výlučne pred plánovanými transplantáciami. A priviedol vždy mladé, zdravé a pekné baby. Napokon podozrenia zavířil ešte jeden detail, keď volali z hematológie na súrny odber niektorú z nových daryň krvi, nikdy nebola žiadna k dispozícii. Nemohli sa dostať, aj keby chceli. Oni totiž...už nežili. Ockovi sa neskôr podarilo vypátrať osud jedinej z nich, Violky. Jej krásna tvárička a bezchybná pokožka poslúžila na transplantáciu tváre milionárke z Ria de Janeira, ktorej vybuchol plyn pri záhradnom grilovaní...

OSTROV

Nikdy by som si nebola pomyslela, že sa niekedy ocitnem na opustenom ostrove. Ako suchozemcovi mi takáto predstava pripadala neskutočná, zaváňala tajuplným dobrodružstvom a v predstavách sa mi pri tomto slove premietal film o Robinsonovi. Náš ostrov bol opustený, ale od pevniny bol vzdialený iba necelé tri kilometre, ako zvykneme povedať, čo by kameňom dohodil. Po stáročia ho vlastnila Radkova rodina a odvtedy, ako mu zomrel otec, stal sa jeho vlastníkom. Z diaľky vyzeral ako bradavica husto porastená chlpmi, zasadená do modrozeleného podkladu. V azúrovom nekonečne sa spájal obzor s morskou hladinou a iba ťažko bolo určiť, kde jedno končí a druhé začína. Namiesto vlasatého porastu bol ostrov bohato zalesnený borovicami, ktoré vo vánku jemne šumeli, pod náporom vetra kvílili a poslušne sa prehýbali.

Vzrušením mi tíklo srdce, keď sa plachetnica za žbinkotu vín kĺzala po hladine a približovala sa k ostrovu. Už z diaľky som nechápala, panebože, ako sa na naň dostaneme, skaly na pokraji boli kolmé, dobré tri metre vysoké a nikde žiadne mólo. „To je jediný spôsob, ako sa dostať nahor,“ povedal Radko, akoby mi čítal myšlienky a vtedy sa za útesom objavil rebrik z lana.

Tesne pri ňom zo skaly trčal betónový stĺp, o ktorý sa priväzuje plavidlo.

Ostrov bol nádherný, akoby panenský, bolo vidno, že na ňom dávno nik nebýval, chodníček postupne zarástol.

„Naposledy som tu bol pred piatimi rokmi, keď otec ešte žil a po jeho smrti som sa akosi nevedel sem dostať. Keď som sa vrátil z cudziny, vždy som mal plno dôležitejších obstarávačiek, ale toto budú naše medové týždne. Poriadne si to užijeme, súhlasíš?“ povedal, schytil ma do náručia a zatočil sa so mnou. A vtedy som ho zbadala. Bolo to niečo ako perníkový domček z dreva. Každý diel od strechy počnúc a končiac prahom boli vyrezávané. Musel to byť naozajstný umelec, čo to vytvoril.

„Čie je to dielo?“ spýtala som sa.

„Tak toto ti nepoviem. Voľakedy ho prezývali ostrov pirátov, ale mne to na pirátske útočisko pripadá až priveľmi romantické.“

Keď to otec kúpil, bol už aspoň piatym majiteľom a dnes by sme sa sotva dopátrali, ako to v skutočnosti bolo.“

Drevo na chate bolo zvetrané, žiadalo sa natrieť, ale aj cez jeho zašlosť bolo vidieť zaujímavú drevorezbu. Nad vchodom bola umiestnená bárka, vpredu rybár so sieťou plnou rýb a vzadu nejaká postava drsného muža s previazaným okom a s fajkou. Možno to bol naozaj nejaký pirát.

„Niekedy ťa prevediem po ostrove a ukážem ti, kde som trávil väčšinu leta,“ povedal Radko a stojac na špičkách šmátral po doske umiestnenej nad dverami. „Mám ho,“ povedal po chvíli a držal v ruke kľúč, ktorý by sa skôr hodil na zámockú bránu, ako na chatku. „Poriadne zhrdzavel, to urobili výpary slanej vody, budeme musieť zámku vymeniť.“

„Prepánajána, toľko pavučín som ešte nevidela! Hneď sa dám do toho.“

„A ja poprinášam z loďky zásoby,“ povedal Radko a zmizol.

„Myslíš, že v tejto fľaši bude ešte plyn?“ spýtala som sa, keď prichádzal s plnými rukami a prešla som prstom po nánose prachu na regulačnom kohútiku.

„Radšej nebudeme riskovať a preložíme novú.“

„Dáme si kávičku?“

„Ak to bude na deke v tráve, prečo nie.“

Ostrov bol pôvabný, ale mal jeden nedostatok: nemal žiadnu pláž. Pre mňa, čo by som vydržala vo vode od rána do večera, to bol nedostatok priam zásadný. Bol ako nedobytný hrad, obohnaný vysokými útesmi.

V to ráno som zostala sama, lebo Radko šiel do mesta, a tak som si povedala, že sa tu trochu poobzerám. Zo západu vyzeral ostrov naozaj ako guľka, ale v skutočnosti mal tvar piškóty. V najužšom mieste sa dalo po ňom prejsť iba úzkym chodníkom a niekto, kto trpí závratmi by mal čo robiť, aby to zvládol bez ujmy. Keď som sa pozrela na dno, až sa mi zakrútila hlava.

Od noci príboj bičoval skaly tak mohutne, že voda striekala až na chodník. Druhá časť ostrova bola približne rovnako veľká, teda asi pol krát pol kilometra, ale jej terén bol členitejší, dokonca som našla niekoľko roklín hlboko pod úrovňou mora, ale voda v nich nebola. Podložie muselo byť kompaktné, nepriepustné a vlnobitie sem nedorazilo. Východný útes bol

posiaty čajkami, ich škrekot píliť uši, dve sa pobili pre kúsok ryby, iné si čechrali perie a pritom si opakovali svoju škrekl'avú pesničku. Zakaždým, keď prišla vlna, s pokrikom sa vzniesli do výšky, aby vzápätí znova pristáli. More sa vzdulo, zapenilo, udrelo o útes a vlny zasa postupne skrotli a splynuli s morom. A tento kolotoč sa opakoval donekonečna.

Sadla som si na jednu zo skál. Raňajšie slnko mi hladilo tvár a vietor strapatil vlasy, vzduch bolo cítiť rybami a soľou. Zamyslela som sa.

Bože, aká som rada, že máme takúto možnosť úniku pred svetom. Čo by niekto dal za to, aby bol pri mori a koľko peňazí sú turisti ochotní zaplatiť za prímorský pobyt. A mne to padlo do lona, keď som si zobrala Radka. O tom, že niečo také má, som sa dozvedela sotva deň pred príchodom na ostrov, iba včera sme sa rozhodovali, kde strávime leto. Prvýkrát sme mali byť konečne doma, Radko skončil stáž v zahraničí, ja som spromovala a žiadalo sa nám konečne sa usadiť. Doposiaľ sme náš spoločný byt používali na krátkodobý pobyt, veľa sme sa v ňom neohriali, keďže sme sa iba sporadicky ocitli doma. Ja som mala od septembra prácu iba prislúbenú, kým Radko už pred postgraduálom pracoval na neurologickej klinike ako dosť úspešný neurochirurg.

Keď teda padla otázka týkajúca sa leta, iba sucho skonštatoval, že pôjdeme do rodinného sídla. A ja, že kde? Na náš ostrov. Ty máš ostrov? Ja som ti to ešte nepovedal? Tak to si mi teda nepovedal, ty tajnostkár! Asi som zabudol a vlastne malo to byť prekvapenie. Že ma prekvapil, nemusím zdôrazňovať. Celý rozhovor prebehol tak, ako by sme sa rozprávali o tom, či si dá na raňajky miešané vajcia s cibuľkou, alebo volské oko. Ale to som si u neho všimla už dávnejšie, že veciam hmotným neprípisoval až takú veľkú dôležitosť. A niekedy by som povedala, že boli pre neho priam nepodstatné.

„A vieš ty,“ povedala som mu vtedy, „že manželia si majú pred svadbou povedať o sebe všetko? Porušil si prísahu, keď som sa nedozvedela o takej dôležitej skutočnosti.“

„Tak už sa nepajeď,“ povedal a aby si ma udobril, nežne si ma privinul.